

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön szeptember 17^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' törött korsó.

(Folytatása.)

Minden leány szívesen látá a' gonosz Colint, 's ő mindegyikkel barátságos tudá lenni. Tekintete, mint már érintők, csintalan volt, millyent a' szűzek féltének, és szeretnek; ha mosolyra nyitá ajkait, le kellett volna őt rajzolni. Természetesen az olly gyakran sértett Irma nem is tekinté reá. 'S ebben teljes igaza volt. Mosolygott, vagy nem, mindegy vala neki. Csintalan tekintetéről mitsem kívánt hallani; és itt ismét igaza volt. Ha Colin mesélt, pedig ő mindig sokat tudá, 's mindenki fülelt, szomszédnéjával dévajkodék, 's hol Pierret, hol Pált hinté-el letépett fűnövényekkel, és kaczagott, 's csevegett, és Colinra nem figyelt. Ez boszontá a' gögös uracsot: gyakran közepén szakasztá-el a' beszéd fonalát, 's mogorván haladott-el.

A' boszú édes. Manon asszony leányáé lehete ilyenkor a' diadal. De Irma, jó lágyszívű volt. Ha Colin elhallgatott, báná. Ha Colin eltávozott, ő sem maradhata; ha honn volt, a' bánat szebb gyöngyeit sirá, mint Magdolna; pedig ő félannyit sem vétkezett.

A' k o r s ó.

A' la napoulei lelkész, Jerome atya, hetven éves tisztes aggasztán, egy szentnek minden erényével birt, 's csak azon egy hibával, hogy a' késő öregség halló érzékét nagyon megtompítá. De azért annál buzditóbb vala szónoklata az egyházközség füleinek. És mindenki örömet hallá őt. Ő ugyan állandóan csak két tételről szónokolt, mintha minden vallás e' talpköveken nyugodnék. Vagy: „Gyermecskék, szeressétek egymást!” vagy: „Gyermecskék, az ég végzetei csudálatosak!” Még is ezekben annyi hit, szeretet, 's remény nyugvék, hogy szükségben az embert valóban üdvözítheték. A' gyermekskék szereték egymást, 's reménylék az ég végzéseit. — Csak Colin, a' kavics szívé, nem akart ezekről hallani. Még ha nyájásnak látszék is, gonosz terveket főzött.

A' napouleiak szeretnek a' v e n c e i vásárra rándulni. Vidor ott az élet, 's ha lapul is az erszény, sokféle az áru. Irma Manon anyával vásáron vala; Colin is ott volt. Különféle csemegét vett össze barátnéji számára, — de Irmának a' világért sem, 'S még is mindenütt sarkaiban volt. Colin nem szállítá - meg; Irma sem. Kétségtelen, hogy az ifjú rosztat kohol.

Manon anyja egy boltnál megállt, és szólla: „Ah Irma, nézd e' szép korszót! királynő sem szégyelhetné magát őt ajkaival illetni. Csak nézd, párkányzata csillogó arany, 's rajta a' virágok, bájosabban nem nyílnak a' kertben, 's még is csak festvék. Középen az éden! O csak nézd, mint mosolygnak fákról az almák; majd nem étvágyomat ingerlik. 'S Ádám nem szabadkozhaték, midőn Évája izelni nyújtá. És csak nézd a' virgonez juhocskát, mint szökdel - át enyelgve az agg tigrisen, 's a' hófehér galambka aranyzöld nyakával milly pajzánul pillantgat az ölyvre, mintha csókdosni akarná!“

Irma alig elégítheték ki látvágyi ingerét. — „Lenne olly korszóm anyácska — mondá — sokkal szebb, mintsem belőle ihatnám; virágimat ültetném be, 's az édenben csak be - bepillangatnék. Mi vancei vásáron vagyunk, de ha a' festvényre nézek, úgy érzem, varázs éden virul körültem!“

Ezt monddá Irma, 's minden barátnéját összehívá bámulni a' korszót; a' barátnékhoz barátok is szövődtek, 's végre ezekhez la Napoule lakosainak majd nem fele a' csudaszép korszó előtt. De ez valóban csudaszép is volt, legköltészesb átvilágító porcellanból, aranyzott fogantyúval és égő festékekkel. Félénken kérdeztetik az árus: „hogy?“ — 's a' válasz: „száz livret megér barátok közt!“ — 'S mindannyian elhallgattak, és eloszlottak.

Midőn la Napouleból már senki sem álla a' korszónál, oda sompolyog Colin; az árusnak asztalára veti a' száz livret; katulába téte-ti a' korszót pamut közé, 's elvivé. Fonák terveit egy lélek sem ismeré.

Hazajártában la Napoulehoz közel (szürkült már az idő) a' mezőről haza tipegő v e n c e i találkoztott, a' bíró agg szolgájával. Jacques szívből jó öreg volt, de szívből ostoba is.

„Borra való ütheti markodat, Jacques! — mond Colin — ha e' katulát Manon lakába viszed, 's ott hagyod. És ha észre vétetel, 's kérdeztetel: kitől a' katula? akkor mondd: idegen adá. De ne vemef el ne áruld, mert soha haragomat nem kerülend - el!“

És megigéré Jacques, vevé a' borraivalót 's katulát és a' lak felé ballagott az olajfák 's afrikai akászok közt.

Az átnyújtó.

Mi előtt oda érne, urával találkozott, Hautmartin bíróval, ki kérdé: „Jacques, mit viszesz?“

„Katulát Manon asszonynak. Hanem uram! nem szabad kimondanom, kitől!”

„Mért nem?”

„Mert Colin ur haragját elnem kerülendhetném.”

„Jól van, hogy hallgatni tudsz. Még is késő már. Add nekem át a' katulát; holnap reggel úgy is utam van Manon asszonyhoz. Átnyujtandom a' katulát, 's nem leplezem-le a' titkot, hogy Colin küldé. Ez fáradástól megkimél, 's nekem kedves foglalkozást ad.”

Jacques átadá urának a' katulát, kinek mindenben engedelmessé kedni szokása volt. A' bíró szobájába vivé, 's nyugtalan kandsággal vizsgálgatá. Fedeletére vörös írónnal ékesen írva vala: „Hőn szeretett Irmának!” Hautmartin ur jól tudá, hogy ez csak pajkosság Colintól, 's hogy alatta furfangos ármány lappang. Azért szemesen nyitá-meg a' katulát, nincs-e benn egér vagy patkány elrejtve? De megpillantva a' vencei vásáron ön szemé-látta csudaszép korszót, egész lényében megrezzent. Hautmartin urnak a' jogosról nem csekélyebb tapasztalás-nyújtotta fogalmai voltak, mint a' jogtalanról. Ő tudá, hogy az emberi szív minden feltéte, ipara gonosz az ifjuság óta. Tüstént átlátá, hogy Colin a' korszóval Irmát veszélybe döntendi; 's ha Irma elfogadja, ezt egy boldogított szerető adományának, vagy más illyesminek kürtölné-ki, 's Irmától minden szeplőtlen jelleműt elpártitna. Azért bölcsen elhatározá Hautmartin ur, a' bíró, a' gonosz gyanút letapodni, 's magát az aján-dok nyújtójának bemutatni. Ugy is Irmát olly igen szereté, 's inyé-re lett volna, ha Irma a' tisztas Jerome lelkész mondatát: Gyermecek, szeressétek egymást! hőbben teljesítné. Igaz, Hautmartin ur ötven éves gyermekcse volt, 's Irma azt vélé, a' mondat nem illik többé reá: ellenben Manon anya a' bíróban egy tudóska gyermekét tisztelt, kinek tömött erszénye csenge, 's kinek tekintete egész Napouleban nagy, a' városka egyik végétől másikig. 'S ha a' bíró a' nászról pendité-meg a' hurt, 's Irma félelmesen elsubant, Manon anya ülve maradt, 's nem félt a' hosszú tekintetűs urtól. Azt sem tagadhatni, hogy egész termete hiány-mentt volt. 'S bár Colin a' városka legdelibb férfinja lehetett, még is bíró ur ket-tőben tulmulá, névként: nagy éveivel, 's egy nagy, igen nagy orral. Igen, ezen orr, melly a' bírót mindenkor poroszlóként megelőzé, érkezétét hirdetőleg, az emberi orrok valódi elefant-ormánya volt.

Ezen elefant-ormánynyal, üdvös reményével, 's a' korszóval irány-zá lépteit a' házikó felé olajfák 's afrikai akászok közt.

„Kecses Irmáért semmit sem drágállok — szólla ő. — Ön tegnap e' korszót Venceában bámulá. Engedje-meg kedves Irma ezt égő szívennem lábaihoz letennem!”

Manont, 's Irmát a' korsó láttára elragadtatás 's álmélkodás szállá-meg. Manon szemei üdvet cikáztak. De Irma egykedvűleg mondá: „Én önnek sem szívét, sem korsaját nem fogadhatom-el!“ Ekkor Manon anyja haragja e' szókban tört-ki:

„De én a' szívét 's korsót elfogadom. O balgatag lány, meddig akarsz még ön szerencsédén gázolni? Kire vársz? Véled, Provence egyik grófja teend arává, hogy a' la napoulei bírót megveted? — Én jobban értek boldogításodhoz. Hautmartin ur, szerencsémnek tartom önt vömnek nevezhetni.“

Ekkor Irma kisuhant, 's keserűn sirt és a' szép korsót teljes szivből utálá.

De a' bíró lapos kezével orrát czirógatva bölcsen szólt:

„Manon anyja! mit se siettesen. A' galambka valahára megszelídülend, ha engem közelebből ismerni tanul. Én nem vagyok erőszakos. Én értek a' némberek tapintatához; 's mielőtt egy évnegyed leforogna, Irma szívébe szököm.“

„Erre orra nagy!“ — szepege az ajtónál fülélő, 's titkon kacagó Irma. — Valóban egy évnegyed gördült - le, 's Hautmartin ur még orrhegyével sem hatolt a' szivbe.

A' virágok.

De ez évnegyed óta Irmának egyéb foglalkozásai is valának. Az a' rossz korsó minden vidámságát elorzá; de e' kívül még más is.

Tizennégy napig la Napouleban a' beszélgetések tárgya nem egyéb lön, mint a' korsó; 's egyik a' másik fülébe selypegé, hogy a' bíró ajándoka, és a' menyekző elhatározva van. De midőn Irma társnéinak szerényen nyilvánítná, hogy ő inkább lenne a' tengerörvény, mint a' bíró menyasszonya, a' pajzánok még inkább felingerlék, ezt dadogva: „Ah milly kéj lehet egy illy orr árnyain nyugtatni!“ — Ez vala az első bosszúság.

Azatán Manon anyának azon rossz elve volt, hogy Irmát kényszeríté a' korsót hajnalonta a' szirt erénél kiöblíteni, 's uj virágokkal megtölteni. Ez által vélé Irmát a' korsóra 's az adó szívére szoktathatni. De Irma nem szünt tovább is a' nyujtót 's nyujtványt utálni, és a' csermelynéli foglalkozás kin vala neki. Második bosszúság.

Ha hajnalonta az érhez ért, a' melletti szirtdarabon minden héten kétszer virágcsomóra lelt, szépen elrendezettre, 's egészen a' korsó ékéhez alkalmazottra. És a' virágcsákat mindenkor egy papírszalag füzé össze ez írással: Kedves Irma! — Most kis Irmát csakugyan nem lehet meggyőzni, hogy a' világon nincs varázs, nincs tündérnő. A' virágok 's édes megszólítások kétségkívül Hautmartin urtól jövének, Irma is gyanítá ezt, 's nem akará szagolni

csupán azért, mert bíró ur orrának eleven lehelete lengné körül. E' közben elvevé a' virágokat, mert a' mezeieknél jobbak valának; a' papírszalagot ezer darabkára tépé, 's elszórá, hol lelé, a' romtöredéken. De ez Hautmartin urat nem bolygatá, mert szerelme olly hasonlíthatlanul nagy volt maga nemében, mint orra maga nemében. Harmadik boszúság.

Végre a' Hautmartin urrali szóváltásban felfedezve lön, hogy nem ő a' virágok adója. Most ki tehát ő? — A' nem reménylett felfedezés Irma csendét nagyon zaklatá. Kis idő óta szivesebben vevé ugyan a' füzérkét, 's hozzá is szagolt, de ki tevé oda? Irma, mi a' szép nemnek éppen nem tulajdona, kíváncsi lön. A' talányfejtésben erre 's arra a' la napoulei ifjúra fogá. De még sem találhatta ki. Fülelt, leskelődött késő éjig, de ő mitsem fülelhete ki. 'S még is hajnalonta kétszer lelé hetenként ama szirten a' varázsfüzért. 'S az átgöngyölgött papírszalagon mindig a' csendes sohajt olvasá. *Kedves Irma!* — Illyesmi még a' legközönyösebbnek kandiságát is felbujtja. A' kandiság végre égető kint szül. Negyedik boszúság.

Csinyt csinnyel.

Jerome atya vasárnap szónoklata fő tárgyaul ismét e' tételt vevé-fel: *Az ég végzetei csudálatosak.* És kis Irma gondolá: úgy is fogja végezni az ég, hogy azt a' láthatlan füzérkötőt rajta érjem. Jerome atyának mindenkor igaza volt.

Egy langy nyári éjen Irma korán virrada-fel, és szemére nem nehezült ismét az álom szendere. Azért örömpesve szokelt-fel nyoszolójáról, mikor a' korány első pirja cikázott a' tengerhullámokra 's az ablak egyen vonalában elnyuló szigetekre. Öltönyét illesztgeté magára, arczát, melljét, 's karjait a' hús érnél mosandó. Kalapját is elvivé a' tengerparti sétán egy kéjdzs órácskat élvezendő. Egy titkos állást tuda ott a' fürdésre.

De a' titkos álláshoz a' ház mögötti szirten, 's onnan ismét le csak egy ut vezetete granátszerjék 's pálmák közt. Ez egyszer Irma köztük nem mehet-e; mert a' pálmák legifjabb 's legnyulánkabbika alatt egy ifjú 's nyulánk férfi tagjai terültek - el édes álom karjain, — mellette egy bokrétácska legszebb virágokból. Látható vala egy fehér papiros is, mellyen gyaníthatólag egy sohaj szólt. — Hogyan mehetne itt át Irma?

Megállt, 's remegett minden tagjain, 's ismét lakába akart visszailleszanni. Alig hátrált egy két léptet, ismét megállt, 's az alvóra tekintett, kinek azonban arczát távulból nem lehet megismerni. — Most vagy soha vala egy titok feloldható. Halkan a' pálmához sompolygott tehát; de az alvó mozgani látszék. Most ismét házuk felé

futott vissza: azonban a' mozgás nem vala egyéb, mint Irma félenk képzelődése. Ismét a' pálma felé haladott. — De — gondolá — hát ha csak színli az alvást? — és serényen a' lak felé iramlott. — De ki fog egy üres talán miatt — gondolá ismét — eliramni? — 's bátran lépdelt a' pálma felé.

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Takarékpénztári közgyűlés. — A' hazai első takarékpénztár fél-éves közgyűlése folyó szeptember 27-ik napján délelőtti tízedfél órakor fog tettes Pest vármegye nagy teremében tartatni, melyre minden t. cz. részvényes urak és asszonyságok ezennel meghivatnak.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Szappanulás példája. — A' bonnaji temetőben Cluny mellett nemrég koporsót találtak egy holttesttel, mely, ámbár több év óta volt eltemetve, egészen épnek látszik. E' fölfedezés nagy hatással volt a' népsokaságra, mely azt hívé, hogy itt valami szent van eltakarítva. Az összecsendült kandiak tömege roppant vala. A' kiásatás tehát el lön határozva, 's azt találák, hogy itt azon különös átváltozás, melyet szappanulásnak, szappanszerű tömeggé átváltozásnak hívnak, történt. A' föld, melyben a' koporsó fekvék, agyagmész, puha és nedves vala 's így a' lég hozzá nem férhete.

Óriási szarvasgombák. A' francia akademia június 8-iki ülésében Gasparini ur irata olvastaték-fel, mellynek következtében a' falusi nép Nápoly több környékén azon észrevételt tevé, hogy, ha valamely hely nagy mennyiségű csiperkét (champignons) terem, a' mellett a' föld felületéhez közel feketé, szabálytalan kemény testek találatnak, melyeket ők csiperkeköveknek neveztek, és a' csiperkenövény szüleményének tartottak. Gasparini ur, ki az anyag minőségét gyanítá, több helyet megvizsgálván, kitanulá, hogy az neme a' szarvas gombának, mely néha iszonyú nagyságra növekedék. Egykor olly nagyságú példányra talált, mint egy hat- nyolcz éves gyermekfő, 's ez az academia elébe adatott.

Koros nadály. Berlinben él egy 8 éves, 10 hüvelknyi hosszú nadály, melyet Barantin ur az ottani természet-vizsgáló társulatnak előmutatott. Vannak nadályok a' Barantiniénál sokkal időbbek és hosszabbak; ezek a' világ-tanban „nuzorás“ nevet viselnek és pénztárokat, erszényeket, jó kedvet, szerencsét, és szü-vért szopnak-ki.

Pézsma-patkány. A' meleg éghajlat gyötreimlei közé tartoznak azon számíthatlan bogarak, melyek majd légben, majd földfelületen alkalmatlan-kodnak az europaiaknak: de vannak meg másféle állatok is, melyek tetszőleg csekélyek ugyan, de nagy károkat okoznak. Ide tartozik különösen a' pézsmapatkány, mely egérnyi nagyságú, 's a' léget valamely termen átfutván egészen betölti szagával; minden, min átfut, pézsma szagú lesz. Egy hordócska bor vagy sör ihatlanná, sajt, vagy sódarak édelhetlenekké lesznek; a' burgonya teljesen haszonvetlenné válik, ha a' pézsma-patkány csak zsákján is fut keresztül.

Nevezetes korcsszülöttek. A' es. kir. orvosi egyesület utóbbi egyik ülésében (nyárhó 15-ikén) két korcsszüleményi eset jött elő, mely ujlag igazolni látszik a' nép régi hiedelmét az anyai képzelő-erőnek fajzat életére hathatós befolyásáról. Zink orvos ur, az orthopaedi intézet alapítója (Alser külvárosban Bécsben), t. i. egy tizenegy évű fiút mutatott elő, kinek a' természetből megtagadott helyébe mesterséges kéz-szára volt. Anyja, ki született parisi 's egy helybeli vargamester neje, szerencsétlen volt egy estén (11 év előtt, midőn a' fiúval viselős volt) az éji takarodó-dobverés idejekor, Bécsben a' Schlosser utszán átmenetekor, egy mámoros hüvelytelen karddal utána sielő katonától (a' szoros síkátoron elegendőképp' előle ki nem térhetvén) jobb vállán egy vágással megsebesíttetni. A' szorultságban fejét, melyre a' vágás irányozva volt, megmenteni akarván, előre hajlott, mialatt jobb kézzel bal karját fogá - meg. A' megsebesítés, mely hathatós gyuladást és daganatot vont maga után, szerencsésen meggyógyított ugyan, de a' nyolcz hónap multán bekövetkezett szülés alkalmával, fiú jött világra, kinek bal karja éppen azon helytől hiányzott, melyen a' szorongó anya jobb kezével balját ragadá - meg. Ezen elbeszélés hitelességét még élő tanúk bizonyítják. Zink orvos ur e' mesterséges kar készítésével, mely a' szegény fiúnak nem csak testi csonkulását pótolja, de egyszersmind olly állapotha helyzi, hogy jövődöbeli életmódjáról személyesen gondolkodhassék, igen nagy érdemet szerzett magának. — A' második hasonló eset egy gyermek korcsképzésében állott, ki a' külbőr felületének nagyobb részén szőrrel borítva születék. Ennek anyja a' hirre, hogy a' ház élébe futott ölebecskéje a' kutyapeczér közelléte miatt életveszélyben forog, nagyon megijedett, éppen midőn fijával jó reményben volt. — Két letdolog, mely bizonynyal a' physiologi vizsgálóknak érdekes lehet, bár a' természetbuvár Haller így kiált is fel: „Természet beljébe teremtett lélek nem hathat.“

Tűz a' naptérítői tartományokban. Egy a' malayi és délitenger szigeteiről szöllő uti naplóból vesszszük, hogy ott a' tűznek sok oldalú tekintetben kevesebb elemi hatásköre és ereje van, mint a' mérsekeltt és hideg éghajlatban. Szintén panaszkodnak a' hajósok, hogy minden vas-szerök, név szerint a' horgonyok, melyek ott készülnek, lágyak és törékenyek. Továbbá a' száraz fa nem örömet fog tüzet, 's a' zöld majdnem gyujthatlan. A' villám gyakorta üt-be ó redves fák és gunyhókba, mely utóbbiak Javán 's a' t. könnyű lágy fából építvék, és bambuszszal, száraz tengeri füvel takarvák: mindazáltal a' példák fölötté gyérek, hogy a' villám gyujtott és égését a' közelfekvő lakokra terjesztette volna. — Honnan magyarázható e' ritka tünemény? — Egészen egyszerűn oda magyarázható, hogy a' savanyag valamint nekünk ugy a' tűznek is egyedüli tápláléka, az ottani légben sokkal kevesebb tartósággal bír, mint a' mienkben. E' szerint magyarázható, hogy az europai ember a' tropusi tartományokban hosszabb tartózkodása után arcz-pirját elvesztji; mivel a' savany festi vérünket pirosra, és ennek hiánya nemesak érezhető sőt e' tekintetben láthatóvá is lesz.

Fehér kakas. Egy breisgaui majorság közelében nem rég nevezetes esemény történt. Egy tyukokból álló tetemes csoportozat, a' majoros nő büszkesége, eleséget keresve a' mezőn, tévelgett: közepében egész méltósággal lépdelt bíbor vörös taréjjal egy pompás kakas; éjsötét tollai selyem fényűek valának. Öröm volt látni ez állatot, midőn urasága fennérzetében a' tyukok között lépegetett, majd ezzel, majd azzal édelgvén alattvalói közül, majd egy

fennhangú kukorítással töltvén-be a' léget. — Egy lény sem érzé magát olly kéjelmesnek és biztosnak, mint kakasunk: de a' sors hatalmával örök frigy nem köthető, 's a' veszély gyorsan utóler. Egy rég leskedő róka rögön a' vérszt nem sejtett tyukok közé ugrék, 's mindenfelé szétszórá őket, olly rémitően ragadván nyakon kakasunkat, hogy tollai szerte hullának, kétségkül őt szétszakasztandó, ha idején a' majorosnő elő nem ugrik. A' rabló zsákmányát elejté, a' kakas ismét felüdült, de ez órától óta nem éjszínü többé, hanem fehér, miként hó, és semmi által sem tiltható-el mentője oldalától.

KÜLÖNFÉLE.

Montes, állatokkal vivó. — Ezen jeles erejű és ügyességű férfi Sevillában nemrég nevezetes bizonyosságát adá ügyességének. Egy picador, ki azon ponton álla, hogy őt egy dühöngő bika légbe fölvesse, más szabadulást nem látott, mint lováról lebukni. Történetből éppen az ádáz állat nyakára esett, mire Montes oda sieté, a' bikát farkánál megragadá, 's a' küzdőten tetszése szerint majd jobbra majd balra vonzóla, míg a' bika, megúván a' manoeuvre, végre a' küzdőten másik végére iramlott, 's a' merész küzdőt, kit a' sokaság tetszés-zajjal üdvözle, nyugodtan hagyá. (A' spanyol amerikaiak, kiknél a' bika kifárasztásának e' módja igen közönséges, cola-játéknak nevezik azt.)

Rablások orosz országban. — Slade Adolf (ki, mint tudva van, nem barátjak az oroszoknak) Travels in Germany and Russia legújabb munkájában beszéli, hogy orosz országban a' rablást némelly helyeken majd kézmesterségként üzik, 's a' rablók e' jelszó szerint: „had a' váraknak, béke a' kunyhóknak“ — cselekesznek; ez okból nekik a' pórok sokszor barátságosan szállást adnak, 's a' rendőrség mozgalmairól őket tudósítják. Egy 3—400 férfiből álló csapat, Slade Odessában tartózkodta alatt (1838-ban) bizonyos Trischkoff, egy ravasz 's ügyes férfi vezérlete alatt, Smolensk és Orel kormányzóságokban esatangolt. Egy esetet beszélnek róla, hogy katonákká öltöztetett embereivel színleg egy nemesnek védelmére ment, kitől azután 20.000 rubelt kicsikart, 's ki segítségért a' legközelebbi katonaiállomásra küldött.

Kautschuk-gyermekek. Parisban a' Gaité-színházban igen gyakran adatik egy „Massacre des Innocens“ (a' betlehemi gyermek-gyilkolás) című színmű. Bibliai dramának nevezetik; benne Herodes egy emberalak-szörnyeteg. A' fő-jelenet természetesen az, mellyben az ártatlan gyermekesék megöletnek. Ez egészen új és sajátosság, valamint fortélyos módon vitetik véghez. Az így megöletendő gyermekek kautschukból készűlnek. Ha az ablakon ki, vagy a' háztetőkről ledobatnak ezen kautschukbábok, a' színpadon természetesen fel-felugornak; 's ezen ruganyosság képezi halál-tusájok görcsös vonaglásait; legalább is egy óranegyedig reszketnek 's vonaglanak a' színpadon.

JAVÍTÁS. Regélők 71-dik száma 572. lap. 11-ik sorban: „Imre, egykori szeretett hercegek“ helyett olvastassék: „Imre, egykori szeretett királyuk.“

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi³ betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 612.